

21 — VZNM

Moglo je da se dogodi i u ponedeljak. U stvari, da su prosečnom stanovniku Zemlje dozvolili da bira najbolji dan za smak sveta, on bi odabrao prvi radni dan u nedelji. Pogotovo ako je za vreme vikenda prisustvovao autentičnoj srpskoj slavi. No, to ne bi izmenilo činjenicu da je svet, iznenada i na kratko zaprepашćenje većine, u četvrtak predveče nestao. A uzrok svemu bio je Krivi Stojko.

*

Probudio se u alkoholnoj izmaglici jeftine rakije. Kafančina na Ibarskoj ga je dotukla. Doduše, ni on joj nije ostao dužan, i to bukvalno, ali ništa nije mogao da uradi protiv sećanja na bančenje, zaostalog u vidu glavobolje i zadaha kojem bi pozavidela i krmača Dara, njegova sinočna družbenica. Napravio je mentalnu belešku da smakove svetova više ne slavi po lokalnim birtijama i bacio mutan pogled na trepćući aparat koji je juče uključio. Ovaj je emitovao crvenu svetlost i tako pokazivao da je sve u redu. Više nije bilo potrebe da krije treću nogu, te je ustao dezorijentisano ali neobično spretno za osobu kojoj je noga upravo provirila iz zadnjice. Dok se tuširao setio se da spremačica neće doći da mu donese peškire usled iznenadne sprečenosti isparenjem sa lica zemlje. „Šta se sad tu može?“, pomislio je ravnodušno i oprostio joj; nije samo hotelsko osoblje nedostajalo u Beogradu tog četvrtka ujutru. Izašao je iz kupatila i usput pogledao kroz prozor hotela „Slavija“. Trg je bio prazan, nijednog rashodovanog tramvaja u pokretu, nijednog štrajkača ispred zgrade Vlade i njenih bolova u dupetu, nijednog preprodavca sumnjive robe, nikog. Košava je usamljeno nosila prašinu, smeće i predizborne flajere. Samo je jedna crna mačka ležerno šetala kružnim tokom, da bi se potom zaustavila i izvršila nuždu na pragu Mekdonaldsovog restorana. Njegov eksperiment je uspeo, a svet je bio sledeći. Krivi Stojko bio je ponosan na sebe.

*

Iz pravca glavnog grada šumovitim krajem Srbije širili su se sve glasniji tonovi VZNM-a. Ako bi slučajan prolaznik zanemario njihovo hipnotišuće i razorno dejstvo na psihi, možda bi i pomislio da se našao u raju na zemlji. Takva slatka opsena ne bi dugo trajala s obzirom da bi ga VZNM ubrzo zbrisao najstrašnijom smrću isparenja, čak i ako bi zapuštao uši ili bio gluv kao top. Tonovi su prodirali kroz sve otvore na telu, nepogrešivo nalazeći put do centralnog nervnog sistema.

Ovim krajolikom u četvrtak ujutru putovala su i tri izgnanika na talasima panične evakuacije.

„Deder, pridrži malo volan“, rekao je krupni, crnomanjasti vozač svom saputniku, „moram da proverim ulje.“

„A, ne, ne! Nema šanse, prikane! Još uvek se sećam užasa kada sam onomad držao volan dok si popravljao vrata. Neka fala, radije ću da držim pitona, nego tvoj volan!“, izjavio je sedokosi suvozač, čvrsto stežući sedište.

„Pih, kakav si čistunac, trebalo bi da te zovu Kadmilo, bre. Nemoj posle mene da kriviš kada nas VZNM sustigne i zбриše na licu mesta“, odvratio mu je vozač mirnim tonom, dok je jednom rukom držao volan a drugom menjao gumu.

„Možda je trebalo da povezemo nekog? Mislim, preživeli se evakuišu, a mi imamo mesta u kolima...“, procedio je suvozač a zatim pregrizao jezik. Dobro je znao da niko u celom gradu neće da sedne u ta kola makar mu pretilo i samo grotlo pakla.

Vozač se blaženo nasmejao sećanjima na izraze lica stopera u trenucima kada su shvatali da ih vozi čuveni Koban — nadimak koji je savršeno odgovarao suludoj brzini njegove vožnje. Neki kažu da je nadimak potekao od stanja navlaka za sedišta nakon odlaska stopera.

„Vidi, i ja sam tvrdio da je bolje da umru od moje vožnje nego od VZNM-a. Ali sa glupanima koji ne razumeju inteligentan humor ne вреди se natezati. Ionako će svi, na kraju, shvatiti da sam ja uvek u pravu“, rekao je vozač i nagazio papučicu gasa do kraja, nemilosrdno ganjajući auto do granice brzine zvuka.

Na zadnjem sedištu bezglasno je vrištao stručnjak za konje.

*

U jednom od hiljada svemirskih brodova načičkanih šarenim lampicama, koji su se u petak ujutru našli u atmosferi Zemlje, Krivi Stojko poprimio je stav mirno kada je u salu ušao komandant misije. Razdrljene uniforme iz koje su virile zelene grudne dlake, vođa se nakašljao u mikrofون i na sav glas zapevao: „Kazuj mala svoje muke, čiča ima zlatne ruke? Neće čiča tu da srlja, hoće samo da prodrlja!“

Stojkova napetost bila je vidljiva samo u sitnim trzajima zlatnog lanca okačenog o njegov najdeblji vrat. Predugo je spremao izveštaj da bi osetio zbunjenost: „Otišla si onog dana i odnela pet jorgana. Sad se vraćaš s jedno ćebe, idi beži ko te jebe!“, spremno je otpевao.

Lice komandanta ozarilo se stadionskim osvetljenjem hiljadu Marakana: „Kocko moja šećera, moram da te liznem ili ću da šiznem, ili ću da kliznem!“, zagroktao je u mikrofон.

Nakon razmene stihova Stojko je konačno dozvolio sebi da oseti olakšanje uspešno završene misije kolonizacije tuđinske planete. Pre nego što se pridružio opštem osvajачkom slavlju, iz džepa je izvadio trepćući aparat i pritiskom na crveno dugme ovog puta okončao emitovanje Velikog Zvuka Neizdržive Morbidnosti sa zgrade jedne privatne beogradske televizije.

Nije to Krivi Stojko mogao da zna u trenutku slepog naslađivanja obavljenim poslom, ali putevima na Zemlji još uvek su prkosila tri luda Srbina.